

METODA CARLA ORFFA

Koncepcja Carla Orffa jest oparta na wychowaniu do muzyki przez zabawę. Orff przekonany o wzajemnym przenikaniu się muzyki i ruchu, dążył do uaktywnienia dzieci inspirując je do samodzielnego tworzenia poprzez kreowanie własnych pomysłów muzycznych.

Metoda zbudowana jest na trzech przenikających się elementach:

- **SŁOWO**- ćwiczenia mowy, rytmiczność mowy -dzieci wyszukują rytm do słów wygrywają ten rytm na instrumentach,realizują rytm w ruchu, każdy ma swój sposób, wyszukują odpowiednie słowo lub zdanie do rytmów [mogą być to nazwy imion, kwiatów, kolorów itp.] ,powtarzają teksty wyliczanek , przysłów, wierszyków itp. mówią na różne sposoby: - ze zmianą tempa, - ze zmianą dynamiki (cicho-głośno itd.), ze zmianą rejestru (cicho-grubo itd.),akcentują głosem, bez głosu,wykonują dowolne ruchy (w stanie, chodzie, leżeniu itp.)
- **MUZYKA**- moment, w którym dziecko potrafi zaśpiewać tekst z własną melodią, jest punktem wyjścia do budowania prostych form muzycznych. Pierwsze ćwiczenia opierają się na dwóch lub trzech dźwiękach. Są to śpiewane dialogi wykonywane w formie pytań i odpowiedzi. Mogą one być one wstępnym etapem do opracowania opowieści muzycznych lub umuzycznienia prostych tekstów z literatury dziecięcej, np. śpiewane pytanie: "Dzień dobry jak się masz?"
- **RUCH**- z różnych tekstów wypływają różne formy ruchowe, w których można stosować instrumenty perkusyjne lub akompaniament własnym ciałem (klaskanie, tupanie, parskanie, mlaskanie itp.) występują tu rytmiczne gesty, ruchy, kroki oraz zabawy ruchowe, taneczne i inscenizowane. Każdy ruch powinien być wykonany pod wpływem przeżycia (emocji).

Metoda C. Orffa pozwala na twórczą samodzielność dzieci, poszukiwanie różnych rozwiązań, odkrywanie coraz to innych, bogatszych środków wyrazu. Taka

aktywność prowadzi do intensywnego rozbudzania wyobraźni i wrażliwości w ogólnym i muzycznym znaczeniu, do wejścia w bogaty świat muzyki, nawet przy niewielkiej wiedzy muzycznej dziecka.